

реально.

Розглянемо ефективність вкладання інновацій в таку прибуткову галузь національного господарства, як *сільське господарство*. Наші розрахунки свідчать, інноваційний розвиток сільського господарства може принести найбільш позитивні результати у порівнянні з іншими галузями. Щодо соціально-економічної ефективності галузі сільського господарства, то до неї відносяться всі позитивні моменти, які викладені вище при аналізі впровадження інновацій у харчову промисловість.

Ще одним визначальним фактором необхідності пріоритетного розвитку сільського господарства свідчать прогнози про наближення у світі у найближчий час продовольчої кризи. Це зумовить зростання прибутку галузі, як і галузі харчового виробництва, при збільшенні поставок за кордон українських предметів харчування та компонентів для їх виробництва. Тому дану галузь можна вважати пріоритетною для вкладання коштів на інноваційні перетворення. Тим більш, що для досягнення високих результатів в сільському господарстві потрібні менші фінансові вкладення, ніж у промисловості.

Отже, пріоритет інноваційного розвитку у теперішній час слід віддати сільському господарству, а в промисловості – добувній, харчовій та машинобудівним галузям.

ПОГОРЕЛОВ А.І., магістрант НТУ «ХПІ», Харків

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО ЗБІЛЬШЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Реалізація системного підходу до організації інвестиційного процесу становить інтерес для вітчизняних компаній - галузевих лідерів, орієнтованих на підтримку і збільшення конкурентоспроможності, в тому числі і на світовому ринку, для яких актуальною стає зростання ринкової вартості та оцінка інвестиційної привабливості підприємства. Системний підхід вимагає виходу за межі відтворювального, класичного і неокласичного, фінансового аналізу інвестицій. Аналіз механізму здійснення інвестиційної діяльності в ринкових умовах з використанням аналітичного апарату сучасної теорії інвестування дає розуміння специфіки та чинників інвестиційного процесу, ролі

інвестицій як засобу довгострокового існування і розвитку підприємств. Однак у сучасних умовах загострення конкурентної боротьби, обмеженості традиційних ресурсів, серйозних технологічних змін необхідно більш повно використовувати інвестиційні можливості підприємств.

Найважливішою для системного аналізу підприємства та його інвестиційної діяльності є категорія, яка передає його інтегративну якість як мікроекономічної системи, - потенціал підприємства. Потенціал підприємства - це сукупність ресурсів, процесів і пов'язані з ними властивості та особливості, які визначають можливості функціонування в реальних умовах. Потенціал підприємства органічно поєднує в собі три види основних процесів, що представляють різні форми руху сукупності ресурсів: виробництва, реалізації продукції, відтворення ресурсів. Особливості відтворення потенціалу підприємства містить категорія «інвестиційний потенціал». Інвестиційний потенціал, будучи однією із сторін потенціалу підприємства, являє собою характеристику сукупності його ресурсів, властивостей і особливостей з точки зору забезпечення зростання прибутковості капіталу та конкурентоспроможності підприємства в довгостроковій перспективі. Ознаки високої конкурентоспроможності підприємства - це наявність власних можливостей для фінансування нововведень і виробництва, стабільність і стійкість до змін на ринку, висока привабливість для інвесторів і кредиторів, наявність додаткових можливостей для вирішення соціальних проблем [1].

В основі виділення складових інвестиційного потенціалу - визнання якісного аспекту ресурсів, що використовуються в теорії управління, що стало наслідком обмеженості традиційних ресурсів, серйозних технологічних змін, посилення ринкової конкуренції. В якості основних складових інвестиційного потенціалу виділимо ресурси (фактори), що визначають змістовно процес інвестування на підприємстві або надають на нього серйозний вплив:

- матеріальний (реальний) і фінансовий (ресурси, об'єднані в інвестиційно-фінансову підсистему);
- організаційний, управлінський і інституціональний (ресурси, об'єднані в інституційно - управлінську підсистему);

- трудовий, фактор організаційної культури, маркетинговий, інноваційний та інформаційний ресурси, об'єднані в соціальну підсистему.

Виділення набору ресурсів ґрунтується на визнанні їх важливої ролі в здійсненні інвестиційної діяльності підприємства і являє приклад функціональної диференціації економічної системи (підприємства) на внутрішні підсистеми [2].

Список літератури: 1. Туркін С. Навіщо бізнесу соціальна відповідальність // - 2004. № 7. 2. Коляда Є. Вплив репутації компанії на залучення інвестицій // - 2002. № 5.

ТИХОНОВА А.В. магістрант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ПРОБЛЕМИ КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ ТЕХНОЛОГІЙ НА ШЛЯХУ ПОБУДОВИ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНИ

Процес переходу України до інноваційної економіки гальмує те, що український ринок інтелектуальної власності знаходиться у стадії становлення, і його механізми вимагають удосконалення процесу економіки та управління інтелектуальною власністю.

Комерціалізація об'єктів інтелектуальної власності - це взаємовигідні (комерційні) дії всіх учасників процесу перетворення результатів інтелектуальної праці у ринковий товар. Метою комерціалізації є отримання прибутку за рахунок використання об'єктів права інтелектуальної власності у власному виробництві або продажу чи передачі прав на їх використання іншим юридичним чи фізичним особам [1].

Згідно зі статистичними даними Державної служби інтелектуальної власності України у I півріччі 2013 року до установи надійшло 2744 заявка на винаходи, частка заявок від національних заявників у загальній кількості заявок на винаходи становить 54,5%. Серед поданих заявок у I півріччі 2013 року тільки 1885 патентів на винаходи було зареєстровано [2].

Досвід використання нематеріального активу як товару для продажу має дуже мала кількість фірм. Так, наприклад, у 2012 році було зареєстровано 3405 патентів на винаходи і тільки 191 зареєстрованих договорів щодо розпорядження майновими правами на винаходи [3].